

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/101/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217010783
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Mihal
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2217010783.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Mihala a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a JUDr. Jozefa Piknu, v trestnej veci vedenej proti obžalovanému H. L., narodenému dňa XX. R. XXXX v L., trvale bytom Y., K. XXX/XX, okres G. R., trestne stíhanému pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Dunajská Streda proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 4. apríla 2018, č. k. 4T/144/2017-81, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9. apríla 2019 v Trnave takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sa obžalovaný H. L.

o d s u d z u j e :

Podľa § 348 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m) Trestného zákona a § 38 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona sa na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 4. apríla 2018, č. k. 4T/144/2017-81 bol obžalovaný H. L. uznaný za vinného zo spáchania marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (ďalej aj Tr. zák.), ktorého sa mal dopustiť tým, že maril výkon rozhodnutia súdu tým, že bez vážneho dôvodu nenastúpil výkon trestu odňatia slobody v lehote stanovenej súdom, pričom protiprávneho konania sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že v čase od 16.06.2017 až do 03.00 hod. dňa 17.07.2017 v mieste trvalého bydliska na adrese Y., K. č. XXX/XX, ako aj na iných miestach, kde sa v tom období zdržiaval, bez udania adekvátneho dôvodu nenastúpil na výkon nepodmienečného trestu odňatia slobody v trvaní 8 mesiacov, ktorý mu bol uznesením Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 6T/72/2013 zo dňa 03.04.2017 podľa § 410 odsek 2 Trestného poriadku odložený do 15.6.2017, pričom uvedené uznesenie Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 6T/72/2013 zo dňa 03.04.2017 prevzal do vlastných rúk dňa 10.04.2017.

Za to okresný súd uložil obžalovanému podľa § 348 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Tr. zák. (podmienečný) trest odňatia slobody v trvaní osem mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. okresný súd obžalovanému výkon uloženého trestu podmienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil (resp. stanovil) skúšobnú dobu v trvaní štrnásť mesiacov.

Okresný súd Dunajská Streda rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 83 - 84 spisu nasledovne (citácia):

„Prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda podal dňa 12.12.2017 pod č. 1Pv/551/17 podľa § 234 odsek 1 Trestného poriadku obžalobu na H. L. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona na tom skutkovom základe ako je to uvedené vo výrokovej časti rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.04.2018 obžalovaný v zmysle § 257 odsek 1 Trestného poriadku urobil vyhlásenie tak, že po poučení o jeho právach vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a ľutuje svojho konania. Po vyhlásení obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe prokurátor žiadal takéto vyhlásenie obžalovaného prijať. Obžalovaný na kladené otázky v zmysle § 333 odsek 3 písmeno c), d), f), g), h) Trestného poriadku odpovedal kladne. Prokurátor Okresnej prokuratúry po vyhlásení obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe prijal takéto vyhlásenie obžalovaného.

Súd vyhlásenie obžalovaného, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe prijal uznesením a vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaný priznal spáchania skutku uvedeného v obžalobe sa nevykoná a oboznámil sa s obsahom spisu 4T/144/2017. Vyhodnotením priznania sa obžalovaného ako aj s poukazom na obsah spisu 4T/144/2017, v ňom sa nachádzajúce listinné dôkazy a všetky ďalšie dôkazy z prípravného konania mal súd jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, že obžalovaný sa dopustil skutku, spáchanie ktorého mu obžaloba kladie za vinu. Skutok obžalovaného ako po objektívnej tak i po subjektívnej stránke naplňuje zákonné znaky skutkovej podstaty prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona a preto súd ho za spáchanie skutku uznal v plnom rozsahu vinným.

Z odpisu registra trestov obžalovaného súd zistil, že obžalovaný v minulosti bol sedemkrát súdne trestaný, naposledy rozhodnutím cudzozemským justičným orgánom. Na území Slovenskej republiky bol naposledy odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 0T/92/14 zo dňa 22.05.2014 zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 odsek 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov v ústave na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Tento trest obžalovaný vykonal 14.12.2014. Trest uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 6T/72/13 zo dňa 25.10.2013, právoplatný dňa 29.10.2013 vo výmere 8 mesiacov podľa lustrácie v ZVJS obžalovaný vykonal od 17.07.2017 do 17.03.2018 v celom rozsahu, kedy bol prepustený z výkonu trestu odňatia slobody. Vzhľadom na tú skutočnosť, že obžalovaný trest uložený mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava V. sp. zn. 6T/72/2013 zo dňa 25.10.2013 riadne vykonal, súd pri rovnováhe poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona a jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno m) Trestného zákona pri použití § 38 odsek 2 Trestného zákona bol toho názoru, že na prevýchovu a nápravu obžalovaného je dostačujúce uloženie podmienčného trestu s primeranou skúšobnou dobou. Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný svoje konanie oľutoval, k spáchanému skutku sa v celom rozsahu priznal, súd mu uložil podmienčnú trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov, výkon ktorého podľa § 49 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona podmienčne odložil a obžalovanému určil skúšobnú dobu podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona na 14 mesiacov. Takýto trest vzhľadom na všetky okolnosti tohto konkrétneho prípadu súd považoval za primeraný a zákonu zodpovedajúci.“

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie prokurátor Okresnej prokuratúry Dunajská Streda v neprospech obžalovaného. Odvolanie odôvodnil v rozsahu č. I. 85 - 86 spisu nasledovne (citácia):

„Okresná prokuratúra Dunajská Streda podala dňa 12.12.2017 pod sp. zn. 1Pv 551/17/2201 obžalobu na obv. H. L. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výrokovej časti obžaloby.

Okresný súd Dunajská Streda na hlavnom pojednávaní konanom dňa 04.04.2018 napadnutým rozsudkom 4T/144/2017 uznal obžalovaného H. L. vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a v zmysle ust. § 348 ods. 1, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona obžalovanému uložil trest odňatia slobody v

trvaní 8 mesiacov, ktorý mu v zmysle ust. § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienienečne odložil a v zmysle ust. § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobnú dobu v trvaní 14 mesiacov.

Súd výrok o treste odôvodnil v zásade tým, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku a priznal spáchania skutku a svoje zavinenie v celom rozsahu. Následne svoje právne úvahy oprel o konštatovanie, že obžalovaný bol v minulosti sedemkrát súdne trestaný a na území Slovenskej republiky bol naposledy odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, sp .zn. OT/92/2014 zo dňa 22.05.2014. Trest, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V., sp .zn. 6T/72/2013 zo dňa 25.10.2013, právoplatný dňa 29.10.2013 vo výmere 8 mesiacov vykonal dňa 17.03.2018. Vyššie uvedené skutočnosti spolu s vyhodnotením pohľadujúcich a priťažujúcich okolností (§36 písm. l) a § 37 písm. m) Trestného zákona) súd následne posúdil ako plne postačujúce na vyslovenie záveru, že na nápravu obžalovaného postačí aj uloženie podmienienečného trestu odňatia slobody v dolnej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby so skúšobnou dobou pri dolnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Rozhodnutie súdu vo výroku o treste považujem za nezákonné a nepreskúmateľné, a to z nasledovných dôvodov:

Podľa § 7b ods. 2 Trestného zákona právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. „Zohľadnenie“ v zmysle § 7b ods. 2 TZ sa vo vzťahu k odsúdeniu súdom iného členského štátu Európskej únie uplatní v novom, po právoplatnosti takého odsúdenia vedenom trestnom konaní, a to ako trestnoprávny dôsledok recidívy pri spáchaní trestného činu, za ktorý je jeho páchatel' odsudzovaný slovenským súdom [§ 37 písm. m), § 38 ods. 5 a 6, § 47 ods. 2, § 61 ods. 3, ods. 5 písm. a) TZ].

Podľa § 34 ods. 1 Trestného zákona má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, pohľadujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd môže podmienienečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

S poukazom na vyššie citované ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona je jednoznačné, že súd sa nimi pri ukladaní trestu vôbec neriadil, dôvody, pre ktoré rozhodol o uložení konkrétneho druhu a výšky trestu nie sú zrejmé a celé odôvodnenie napadnutého rozsudku sa vyznačuje určitou zmätočnosťou.

Súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že obžalovaný je opakovane súdne trestanou osobu, teda recidivistom, no následne v žiadnym spôsobom nevysvetľuje, akým spôsobom má podmienienečný trest odňatia slobody, uložený recidivistovi - 7 krát súdne trestanej osobe, ktorá už v minulosti bola opakovane vo výkone trestu odňatia slobody, zabrániť v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu. Takisto nie je zrejmé, ako potenciálnych páchatel'ov trestnej činnosti, s rovnakou trestnou minulosťou odradí od páchania ďalšej trestnej činnosti. Mám za to, že uloženie takto mierneho trestu bude mať u týchto osôb presne opačný výsledok, nakoľko tie budú takýmto rozhodnutím ďalej utvrďované, že za opakované páchanie trestnej činnosti im vlastne nehrozí žiadne reálne potrestanie, čo je v priamom rozpore s ust. § 34 ods. 1 Trestného zákona.

Mám za to, že súd by mal rozhodovaní o druhu a výške trestu u opakovane súdne trestaných osôb represiu skôr postupne sprísňovať, ako ju zmierňovať. Súd vôbec nevzal do úvahy aj ďalšiu veľmi podstatnú okolnosť, a to tú, že odsudzuje páchatel'a pre trestný čin, ktorým bol porušený záujem na riadnom výkone rozhodnutí súdov alebo iných orgánov verejnej moci. V týchto prípadoch by mal súd (ako

inštitúcia, ktorá by ako prvá mala mať záujem, aby boli jej rozhodnutia riadne rešpektované) postupovať o to prisnejšie.

V druhom rade uvádzam, že súd síce stroho poukázal na vyrovnaný pomer prirážajúcich a poľahčujúcich okolností, avšak vôbec neuviedol, z akého dôvodu považuje skutočnosť, že sa obžalovaný k spáchaniu trestného činu priznal (v čase, kedy všetky dôkazy úplne vyvrátili jeho obranu) za tak podstatnú, že dokonale vyvažuje a dokonca prevyšuje ostatné pre obžalovaného menej pozitívne okolnosti, spočívajúce v existencii prirážajúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona, existencii celkovo 7 ďalších odsúdení a skutočnosti, že obžalovaný je osobou, ktorej už boli v minulosti uložené viaceré nepodmienečné tresty odňatia slobody. Samotné priznanie páchatelia je len jednou z veľkého počtu podmienok, za ktorých môže súd rozhodnúť o uložení výchovného podmiennečného trestu a zároveň pri ich absencii nemôže byť jediným poľahčujúcim elementom, ktorý súd vyhodnocuje. Preskúmaním celého odôvodnenia napadnutého súdneho rozhodnutia som iné poľahčujúce okolnosti nenašiel a súd sa nimi nezaoberal.

V zmysle ust. § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona je uloženie podmiennečného trestu odňatia slobody viazané na preskúmanie osoby páchatelia, jeho doterajšieho života a prostredia, v ktorom žil a pracoval a na celkové okolnosti prípadu. Len vyhodnotením a následným poukázaním na tieto okolnosti môže súd vysloviť, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatelia výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný. Súd žiadne takého úvahy do odôvodnenia napadnutého rozsudku nezakomponoval. Nie je teda odvoditeľné, na základe akých okolností vlastne súd rozhodoval. Ako bolo vyššie uvedené, samotné priznanie samo o sebe takouto okolnosťou nie je ani pre účely aplikácie ust. § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

Na záver dodávam, že súd nesprávne vyhodnocoval aj samotné predchádzajúce odsúdenia obžalovaného. Správne síce uviedol, že obžalovaný bol v minulosti sedem krát súdne trestaný, z toho jeden krát cudzozemským justičným orgánom, avšak následne osobu páchatelia a odstup času od predchádzajúcej trestnej činnosti posudzoval len s poukazom na tuzemské odsúdenia, čo je v rozpore s ust. § 7b ods. 2 Trestného zákona. Správe mal súd poukázať aj na rozhodnutie cudzozemského justičného orgánu a osobu páchatelia vyhodnocovať aj z poukazom naň. V tom prípade by nemohol tvrdiť, že od posledného odsúdenia/prípadne od prepustenia z výkonu trestu uplynul dlhší čas, ako to nepriamo z odôvodnenia vyplýva.

Zastávam právny názor, že ak by súd dôsledne konal a o treste rozhodoval v súlade s ust. § 34, § 49 a § 7b Trestného zákona, v žiadnom prípade by nemohol obžalovanému H. L. uložiť podmiennečný trest odňatia slobody, nakoľko je úplne zrejmé, že na uloženie takéhoto trestu s prihliadnutím na druh trestnej činnosti, osobu obžalovaného, jeho trestnú minulosť a možnosť jeho nápravy nikdy neexistovali zákonné podmienky.

S poukazom na vyššie uvedené má za to, že súd mal obžalovanému správne v zmysle ust. § 348 ods. 1, § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Trestného zákona uložiť primeraný nepodmienečný trest odňatia slobody v hornej polovici zákonom ustanovenej trestnej sadzby s jeho zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Na základe toho navrhujem, aby Krajský súd v Trnave ako odvolací súd s poukazom na § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok vo výroku o treste zrušil a v zmysle § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol o uložení zákonného trestu pre obžalovaného H. L..“

Obhajca obžalovaného JUDr. Jozef Tuhovčák sa k odvolaniu prokurátora písomne vyjadril dňa 3. septembra 2018 v rozsahu č. I. 94 spisu nasledovne (citácia):

„Odvolanie prokurátora ako je zrejmé, smeruje len do výmery trestu. Prokurátor sa v zásade domáha, aby mi bol uložený trest odňatia slobody nepodmienečný. Ako som už uvádzal v prípravnom konaní nešlo z mojej strany o úmyselné nenastúpenie do výkonu trestu odňatia slobody. Bol som pripravený do výkonu trestu odňatia slobody nastúpiť, čo som si aj zabezpečil u môjho zamestnávateľa. Čakal som na novú výzvu na nástup trestu pričom som si neuvedomoval, že nová výzva nepríde. Nikde som sa neskrýval a zdržiaval som sa v mieste svojho trvalého pobytu. Som toho názoru, že vzhľadom na závažnosť spáchaného trestného činu a jeho nízku spoločenskú nebezpečnosť nie je potrebné

ma trestať nepodmienečným trestom odňatia slobody. Založil som si rodinu, mám dve maloleté deti z ktorých to druhé má len niekoľko mesiacov. O svoju rodinu sa mienim riadne starať a aj sa starám. Mám zabezpečenú prácu do ktorej riadne chodím. Je mi veľmi ľúto, že som si neuvedomil, že po povolenom odklade výkonu trestu mi už ďalšia výzva nepríde a, že tým sa budem dopúšťať žalovaného trestného činu. Trest, ktorý mi bol uložený považujem jednoznačne za dostatočný za moju „nevedomosť a neznalosť zákona, ktorá samozrejme neospravedlňuje skutočnosť, že som sa dopustil proti právneho konania. Prosím Vážený súd, aby na základe vyššie uvedených skutočností odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.“

Prokurátor Krajskej prokuratúry v Trnave sa na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu stotožnil s dôvodmi odvolania okresného prokurátora a vyslovil právny názor, že okresný súd v procesnom postupe svojho konania pochybil, keď obžalovanému neuložil nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko nie sú splnené zákonom vyžadované podmienky k postihu tohto páchatel'a úmyselnej trestnej činnosti formou jeho tzv. podmiennečného odsúdenia.

Obžalovaný i jeho obhajca v procesnom konaní pred druhostupňovým súdom zotrvali na návrhovom prednese v kontexte s vyššie špecifikovaným písomným vyjadrením. Odvolanie prokurátora navrhli ako nedôvodné zamietnuť, pričom poukázali na správnosť postupu konania okresného súdu, ako i správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého prvostupňového rozsudku s akcentom na právny názor, že trest odňatia slobody uložený obžalovanému považujú za spravodlivý, zákonný a primeraný.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku (ďalej aj Tr. por.) ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 321 ods. 1 Tr. por. odvolací súd zruší napadnutý rozsudok e) ak je uložený trest neprimeraný.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Okresný súd Dunajská Streda predovšetkým zákonným spôsobom vykonal na hlavných pojednávaniach všetky dôkazy potrebné pre zákonné a správne meritórne rozhodnutie vo veci, tieto dostatočne a preskúmateľne vyhodnotil jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach a svoje rozhodnutie aj dostatočne a presvedčivo odôvodnil (vrátane záverov o subjektívnej stránke protiprávneho konania obžalovaného, ktorú správne právne vyhodnotil ako priamy úmysel v zmysle § 15 písm. a) Tr. zák., čo aj v dostatočnej miere písomne odôvodnil.

Po prednese obžaloby prokurátorom Okresnej prokuratúry Dunajská Streda bol obžalovaný H. L. na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom poučený o tom, že ku skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, môže urobiť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. por. Po tomto poučení urobil obžalovaný vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Následne súd I. stupňa postupoval primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ a h/ Tr. por., pričom na všetky položené otázky v zmysle tohto zákonného ustanovenia obžalovaný odpovedal „áno“. Prokurátor i obhajca na hlavnom pojednávaní následne vyjadrili súhlas s tým, aby súd I. stupňa prijal jeho vyhlásenie. Po takomto zistení súd I. stupňa prijal vyhlásenie obžalovaného o uznaní viny zo spáchania stíhaného skutku, a to bez narušenia jeho skutkovej totožnosti, keď ho právne posúdil zhodne s v podanou obžalobou (formálne i materiálne boli naplnené všetky zákonné znaky prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 odsek 1 písmeno a) Tr. zák.

Nakoľko na podklade výsledkov dokazovania vykonaného v prípravnom konaní neboli žiadne pochybnosti o vine obžalovaného v rozsahu citovanej obžaloby, v ďalšom súd I. stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie len k výroku o treste.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní následne vyplýva, že dokazovanie bolo v týchto smeroch vykonané zákonnou a procesne správnu formou v potrebnom rozsahu. V dôvodoch rozsudku súd prvého stupňa vyhodnotil aj odpis z registra trestov obžalovaného a rovnako správne špecifikoval, na základe akých úvah dospel k ustáleniu rozsahu jednej poľahčujúcej a jednej priťažujúcej okolnosti, k následnému vyhodnoteniu vzájomnému pomeru týchto okolností, skúmajúc vo všetkých súvislostiach okolnosti plynúce z ustanovení § 36 písm. l), § 37 písm. m), § 38 ods. 2 Tr. zák., ktoré bolo v postupe posudzovaného procesného konania v konečnom dôsledku nutné aplikovať pri ukladaní zákonnej sankcie.

V zhode so závermi okresného súdu aj odvolací súd uzatvára, že pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností je verifikovaný v súlade s úmyslom (zámerom) zákonodarcu i dokazovaním vykonaným na hlavnom pojednávaní (aj keď zákonodarcom špecifikované a predpokladané priznanie sa obžalovaného logicky muselo byť v danom prípade pod tzv. ťarchou dôkazov nezvratné - opak by bol predsa prejavom naivity a hlúposti - a nie je ani pri rozumnej úvahe prakticky jasné, akým spôsobom by sa obžalovaný mohol svojim nepriznaním k spáchaniu súdeného skutku exkulpovať - zbaviť viny, a to za situácie, že príkaz na nástup trestu s predstihom obdržal, a to navyiac aj za situácie, že predtým mu už bol povolený odklad výkonu rovnakého trestu). Takže obžalovanému nič iné ako priznať sa ani neostávalo (ľudovo povedané „papier nepustí“). Nevyvrátiteľným faktom napriek tomu ale zostáva, že skutok úprimne oľutoval. Pritom však netreba zabudnúť na opakované obhajobné (napokon i odvolacie) tvrdenie obžalovaného v tom zmysle, že čakal na ďalší písomný termín svojho nástupu do výkonu predmetného trestu odňatia slobody (napr. toto je jasná snaha po tzv. vyvinení sa). Gramatický a logický zámer zákonodarcu (teraz už bez výhrad) je v tomto ohľade jasný - obžalovaný sa priznal a skutok úprimne oľutoval, preto mu patrí poľahčujúca okolnosť plynúca z ustanovenia § 36 písm. l) Tr. zák.

V procesnom postupe svojho konania súd I. stupňa pri určovaní druhu trestu a jeho výmery síce správne vychádzal z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák., nedostatočne však prihliadol najmä na okolnosti a spôsob spáchania trestnej činnosti, jeho následky, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu obžalovaného, jeho pomery a napokon predovšetkým na možnosti nápravy obžalovaného H. L..

V úplnej zhode s odvolacími argumentmi prokurátora aj senát odvolacieho súdu považuje podmienené odsúdenie obžalovaného a teda trest uložený obžalovanému za neprimerane mierny, a to jednak s ohľadom na povahu spáchaného činu, ale najmä vzhľadom na narušenosť osoby obžalovaného H. L., na čo správne poukázal aj prokurátor v odvolacích námietkach.

Obžalovaný bol v minulosti sedemkrát súdne trestaný (recidíva), pričom na území Slovenskej republiky bol naposledy právoplatne odsúdený trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. OT/92/2014 zo dňa 22. mája 2014. Trest, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V, sp. zn. 6T/72/2013 zo dňa 25. októbra 2013, právoplatným dňa 29. októbra 2013 vo výmere 8 mesiacov, vykonal dňa 17. marca 2018. V poradí k siedmemu jeho odsúdeniu (viď odpis z registra trestov na č. l. 69 spisu) došlo na území Rakúskej republiky. Podľa § 7b ods. 2 Tr. zák. právoplatné odsúdenie súdom iného členského štátu Európskej únie v trestnom konaní sa na účely trestného konania zohľadní rovnako, ako keby bolo vydané súdom Slovenskej republiky, ak bolo vydané pre čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. V zmysle § 7b ods. 2 Tr. zák. sa vo vzťahu k odsúdeniu súdom iného členského štátu Európskej únie uplatní v novom, po právoplatnosti takého odsúdenia vedenom trestnom konaní, a to ako trestnoprávny dôsledok recidívy pri spáchaní trestného činu, za ktorý je jeho páchatel odsudzovaný slovenským súdom (§ 37 písm. m/, § 38 ods. 5 a 6, § 47 ods. 2, § 61 ods. 3, ods. 5 písm. a/ Tr. zák.).

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. má trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák. súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd môže podmienenčne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak vzhľadom na osobu páchatela, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v

ktorom žije a pracuje, a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

S poukazom na vyššie citované ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona je jednoznačné, že okresný súd sa v procesnom postupe svojho konania s týmito ustanoveniami pri ukladaní trestu dôsledne neriadil (ani sa s nimi dôsledne - písomne - nevysporiadal), keď obžalovanému ako recidivistovi uložil neprimerane mierny trest, nespojený s jeho priamym výkonom, teda nepodmienečný trest odňatia slobody.

Na dôsledné zabezpečenie ochrany spoločnosti, ako aj samotnú nápravu obžalovaného H. L. ako trestne plne zodpovedného recidivujúceho páchatel'a, je v danom prípade pôsobenie reálnym výkonom trestu odňatia slobody nevyhnutné. V prípade tohto páchatel'a aplikovanie ustanovenia § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. bolo zo strany okresného súdu nesprávne.

Vyhodnotiac všetky vyššie uvedené skutočnosti, na podklade odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného z naznačených dôvodov senát Krajského súdu v Trnave rozhodol rozsudkom tak, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil vo výroku o treste, aplikujúc primárne ustanovenie § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por.

Následne (sekundárne) odvolací súd podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovanému H. L. podľa § 348 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. l), § 37 písm. m) Tr. zák. a § 38 ods. 2 Tr. zák. sám uložil nepodmienečný trest odňatia slobody v primeranej výmere štyri mesiace (a to za situácie možnosti ukladania trestu odňatia slobody vo výmere do dvoch rokov).

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. odvolací súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil obžalovaného do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, nakoľko tento už bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdnej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody za iný úmyselný trestný čin.

Takto uložený trest vo svojej podstate v dostatočnej miere obsahuje požadované prvky represie a individuálnej i generálnej prevencie v zmysle § 34 Tr. zák.

Aplikovanie ustanovenia § 321 ods.1 písm. d) Tr. por. (viď petit odvolania okresného prokurátora) vo veci neprichádzalo do úvahy, nakoľko v postupe konania okresného súdu (teda ani pri ukladaní sankcie) nedošlo k žiadnemu porušeniu zákona, ale iba k uloženiu neprimerane miernej sankcie, v posudzovanom prípade len k uloženiu tzv. podmieneného a nie nepodmienečného trestu odňatia slobody. Aplikovanie písm. d) naposledy uvedeného procesnoprávneho ustanovenia, by v kontexte prichádzalo do úvahy napríklad vtedy, ak by nastala situácia, ktorú má na mysli ustanovenie § 49 ods. 2 Trestného zákona, podľa znenia ktorého sa ustanovenie § 49 ods. 1 Tr. zák. o podmienenom odklade výkonu trestu odňatia slobody nepoužije, ak súd odsudzuje páchatel'a za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia alebo v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Pretože v posudzovanej veci nešlo o prípad § 49 ods. 2 Tr. zák., odvolací súd ustanovenie § 321 ods.1 písm. d) Tr. por. do tohto rozsudku nepojal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.